

Sisällysluettelo

2	Toiminnanjohtajalta
3	Uusi mahdollisuus takavarikoiduille papukaijoille
6	Elämää Afrikassa – afrikankaijat
11	Cachañas – Patagonialainen etelänaratti
14	Lemmikkisivut, nyppimisturhautumista
18	Luovaa suojelutoimintaa
19	WPT yhteystiedot
20	Papukaijat luonnossa

Etukansi

Viimeisenä askelenaan ennen täydellistä vapautta, sadat takavarikoidut harmaapapukaijat vapautetaan ahtaista kuljetuslaatikoista ”puolimatkan talon” aviaarioon Kamerunissa Länsi-Afrikassa. Vaikka monen huomattiin olevan surkeassa fyysisessä kunnossa, yli 700 oli silti kyllin hyvässä kunnossa nopeaan ja onnistuneeseen vapautukseen.

(c) Limbe Wildlife Centre

Takakansi

Kuten monia muitakin papukaijoja, myös etelänarattia on tutkittu hyvin vähän luonnossa. Normaalista kenttätyöstä (katso Cachañas sivulla 11) saadaan avaintietoa, jota voidaan käyttää niiden jäljittämiseen aikaa myöden.

(c) Tom Rogers

Toiminnanjohtajalta

Yksi kaikkein jännittävimmistä asioista Trustissa – ja vielä enemmän työssäni toiminnanjohtajana – on se, että voimme jatkuvasti katsoa kohti uusia horisontteja, kohtaamme uusia haasteita ja opimme uusia asioita papukaijojen maailmasta.

Saatuamme valmiiksi EU:n kaupankäyntikampanjan, olemme kohdistamassa huomiotamme nyt uusiin rintamiin. Parhailtaan olemme uppoutuneet lupaavaan lintujen kaupankäyntiprojektiin Kamerunissa (katso sivu 3) ja minä vietinkin viimeisen osan vuodesta 2007 tutkien lintumarkkinoista Itä-Aasiassa. Ilmeni, että Aasian lintumarkkinat ovat syntyneet erikoisten ja pitkäaikaisten traditioiden kautta, sillä lintuja vapautetaan uskonnollisissa menoissa. Tämä käytäntö johtaa nyt seurauksiin ja monien villilintujen vapautuksiin vuodessa ympäri Aasiaa. Luonnollisestikin tämä aiheuttaa miljoonia kuolemia puhumattakaan vakavista aiheutuneista luonnonsuojelu- ja tautiriskeistä. Kaikkien näiden selvittäminen, sekä mahdollisten ratkaisujen keksiminen, kannustaa niin meitä kuin kumppaneitammekin tulevaisuudessa.

Jokaisen papukaijojen maailmassa tapahtuneen edistysaskeleen myötä huomaamme kuitenkin, että suojelukohteet lisääntyvät jatkuvasti. Äskettäin havaitsimme, että meille niin tuttu aurinkoaratti osoittautui olevan yksi harvinaisimmista papukaijoista maailmassa. Tämä ihastuttava papukaija on viimeisimpiä uhreja Guyanan ja Brasilian alueen ”laillisesta” kaupasta, joka on supistanut niiden lukumäärän luonnossa mahdollisesti vain muutamiin satoihin. Toivottavasti meillä on kuitenkin vielä aikaa pelastaa nämä villit linnut.

Vuosi 2007 oli poikkeuksellinen vuosi Trustissa. Haluankin erityisesti kiittää kaikkia jäseniämme ja tukijoitamme työmme mahdollistamisesta. Vuosi 2008 pitää sisällään uusia ja jännittäviä lupauksia

maailman papukaijoille, ja toivon, että nautitte kuullessanne kaiken tästä PsittaScenen kahdennestakymmenennestä(!) vuosikerrasta.

Jamie Gilardi
Toiminnanjohtaja

Uusi mahdollisuus takavarikoiduille harmaapapukaijoille

Monin paikoin maailmaa villieläinten laiton kauppa on ongelma, johon usein liittyy suuria rahasummia sekä korruptiota. Harvoin kuluu viikkoakaan ilman kansainvälisen lehdistön otsikoita uudesta takavarikoinnista tai asioihin puuttumisesta uhanalaisten lajien puolesta.

Olemme pitkään olleet huolissamme harmaapapukaijojen kaupasta Kamerunin ja koko päiväntasaajan Afrikan alueella. Olemme työskennelleet aktiivisesti rahoittaaksemme vartiointiin tunnetuille vangitsemisalueille sekä olleet yhteydessä alueen kontakteihimme pysyäksemme ajan tasalla kehityksestä. Äskettäin saimme vihjeen mahdollisesta harmaapapukaijojen salakuljetuksesta Kamerunista, mutta ainoastaan paikallisen villieläinten valvonta organisaatio, the Last Great Ape Organization (LAGA), avulla viranomaiset ryhtyivät toimiin.

LAGA onnistui saamaan ministerin kiinnostumaan salakuljetusyrityksen julkistamisesta ja tekemään kahdesta vastuussa olevasta miehestä esimerkin.

Juhliessamme harvinaista salakuljettajien tuomiota, huomiomme kääntyi takaisin lintuihin - satoja laittomasti pyydystettyjä harmaapapukaijoja takavarikoitiin juuri ajoissa. Kriisin ensimmäisinä päivinä toimitimme paikalle hätärahoitusta ja toteutimme nopeasti vetoamuksen kotisivuillemme levittääksemme tarinaa ja kerätäksemme varoja. Tilanteen edetessä, lähetimme paikalle eläinlääkinnällistä apua ja välttämättömiä lääkintätarvikkeita auttaaksemme näitä lintuja - yhä jatkuvan, laittoman kaupan uhriksi joutuvia harmaapapukaijoja, jotka ovat monen World Parrot Trustin jäsenen suosikkeja.

Tri. Felix Lankester, projektinjohtaja, Limbe Wildlife Center (LWC)

Marraskuun 24. päivänä saimme puhelun, että Doualan kansainvälisellä lentokentällä metsä- ja villieläinministeriö oli takavarikoinut noin 500 harmaapapukaijaa. Niitä oltiin laittomasti viemässä Bahrainiin eksotisten lemmikkieläinten markkinoille. Meitä pyydettiin ottamaan papukaijat, koska niille ei ollut muuta paikkaa.

Meille tulee kyllä aika ajoin harmaapapukaijoja, mutta yleensä pareittain, ei ikinä 500 linnun parvissa! Se oli melkoinen sekasorto, kun ne saapuivat ahdettuina pieniin kuljetuslaatikoihin, joissa elossa olevat seisoivat kuolleiden tovereidensa päällä. Se oli kauhistuttava näky.

Tämä ei kuitenkaan ollut mitään verrattuna siihen, mitä oli tulossa; 5. joulukuuta saimme uuden puhelun - toinen laiton kuljetus oli takavarikoitu samalla lentokentällä. Kuorma-auto saapui samana päivänä mukanaan kammottava lasti kuolemaa tekeviä papukaijoja. Toisessa kuljetuksessa oli 727 papukaijaa. Vajaassa kahdessa viikossa olimme saaneet 1220 lintua. Selviämistemme näissä epätavallisissa olosuhteissa on tunnustus henkilökunnallemme, jotka ryhtyivät apinoiden hoitajista lintujen hoitajiksi yhdessä yössä.

Meidän piti toimia nopeasti majoittaaksemme papukaijat ja rakentaaksemme niille lentohäkit. 681 lintua vapautettiin välittömästi läheisille metsäisille alueille. 59 valittiin vapautettavaksi kuuden viikon kuluttua. Ne, kuten suurin osa jäljellä olevista linnuista, olivat lihoneet huomattavasti siitä ja näyttivät jo paljon vahvemmilta ja terveemmiltä. Silti silloin jäljellä olevat n. 300 lintua eivät olleet vapauttamiskunnossa; niillä oli vahingoittuneet tai liimatut sulat (ne oli vangittu laittamalla liimaa hedelmäpuiden oksille) tai ne olivat liian sairaita vapautettaviksi. Nämä linnut pääsivät pitkäaikaishoitoon ja kuntoutukseen.

Tämä on traaginen tarina siitä, miten villieläimiä riistetään kansainvälisessä eksoottisten lemmikkien kaupassa - yhdestä maailman tuottoisimmasta laittoman kaupan alasta. Kuitenkin niiden - jotka ovat vastuussa villieläimiä koskevista laeista Kamerunissa - utteran työn tuloksena ainakin nämä linnut ovat pelastuneet. Niiden tapaus on herättänyt kansainvälisen median huomion ja paljastanut korruptiota korkeilla tasoilla. LAGAN keskittyminen papukaijoiden kauppaan paljasti, kuinka talousrikolliset onnistuvat saamaan laillisen suojan ja eliminoimaan riskitekijät - ja mikä tärkeintä, se on vakuuttanut valtion viranomaiset toimimaan niitä vastaan, jotka ovat johdossa.

Sitä, kuinka monta lintukuljetusta lähtee maasta huomaamatta, voimme vain arvailla. Näiden papukaijoiden, sekä niin monien muiden eläinten, tarina kertoo, kuinka Kamerunin metsiä ryöstetään villien eläinten kaupan vuoksi. Tämä ei saa jatkoa.

Haluaisin kiittää kaikkia, jotka ovat tukeneet meitä Limbe Wildlife Centerissä hädän hetkellä, tarjoten hätärahoitusta, tarvikkeita ja avustusta; World Parrot Trustia, the Born Free Foundationia, the Born Free Foundation - USA:ta, the Humane Societyä sekä kaikkia, jotka ovat tehneet lahjoituksia.

Tri. Gino Gonzo, DVM, Napoli, Italia

Joulukuun alussa World Parrot Trust kertoi minulle suuresta harmaapapukaijoiden takavarikoinnista ja yhdisti minut tohtori Felix Lankesterille Limbe Wildlife Centeristä, jotta voisin tarjota apuani.

Viikkojen kuluessa kun kaikki vapautuskuntoiset linnut oli vapautettu, kävi varsin selväksi, että jäljellä olevien lintujen vaurioituneet sulat piti poistaa. Tämä pitkä ja väsyttävä toimenpide piti tehdä pikaisesti, jotta uusien sulkien kasvaminen nopeutuisi ja linnut voitaisiin vapauttaa nopeammin. Kun WPT kysyi, olisinko halukas matkustamaan Limbeen avustamaan, suostuin ilomielin. Tammikuun 16. päivä matkustin Kameruniin italialaisen vapaaehtoisen, Mario D'Angelon, kanssa. Laukkumme oli täytetty antibiooteilla, lateksihansikkailla, ruiskuilla, ommellangalla ja vitamiinilisillä, jotka oli lahjoittanut Gea International. Erän vaikeasti saatavaa doxysykliiniä oli hankkinut Sveitsin WPT ja Limbeen sen toimitti DHL.

Heti saavuttuamme Doualan kuumaan ja kosteaan ilmastoon, ymmärsimme, ettei tehtävämme olisi helppo. Tämä oli Kamerunin kuiva kausi, jolloin keskilämpötila on n. 30°C ja kosteusprosentti on korkea. Huolimatta epämurheesta olost, ensimmäinen aamumme näytti meille rikkaan ja kaikesta päätellen vahingoittumattoman luonnon.

Felix ja koko LWC:n henkilökunta toivotti meidät lämpimästi tervetulleiksi. Aloitimme välittömästi työt meitä varten järjestetyssä paikassa lähellä kahta aviaariota, joissa papukaijoja pidettiin.

Osoittautui, että suurin osa kaikkien lintujen lentosulista oli joko leikattu tai katkennut tai ne olivat lintujen pyydystämiseen käytetyn liiman peitossa, mutta muuten linnut olivat hyvässä kunnossa. Yksi kerrallaan otimme kiinni ja nukutimme jokaisen papukaijan isofluraanilla, poistimme vahingoittuneet sulat kirurgisilla pinseteillä ja lääkitsimme höyhentupet estääksemme infektioita. Näin me etenimme, lintu linnun jälkeen, aamusta iltaan viiden päivän ajan. Olin todella kiitollinen Marion avusta, sillä kuumuuden, kosteuden ja hyönteisten takia en voinut toimia yhtä nopeasti, kuin olisin halunnut. Samalla aloimme vuorotella höyhenten nypimisestä, jotta toinen saattoi levätä hetken aikaa tai tehdä jotakin muuta.

Jokaiselle linnulle tehtiin nukutuksen aikana yleinen terveystarkastus. Noin 12 linnulla oli vanhoja avohaavoja rinnassa, jotka olivat aiheutuneet kovista putoamisista. Ne lääkittiin ja linnut sijoitettiin pienempiin häkkeihin. Osa niistä saattoi tarvita leikkausta haavojen pienentämiseksi ja paranemisen nopeuttamiseksi. Neljän linnun jalkaan oli sidottu naru tai laitettu rengas ja niitä oli ilmeisesti käytetty houkutuslintuina.

Työpäivämme alkoi aamulla kello kahdeksan ja jatkui ilman taukoja viiteen iltapäivällä. Pidimme huolen siitä, että jätimme linnut rauhaan kun oli vielä pari tuntia valoisaa, jotta ne saivat syötyä, sillä ne eivät koskeneetkaan ruokaansa meidän läsnä ollessamme. Niiden ruoka koostui hedelmistä, Afrikkalaisista palmun pähkinöistä ja maissista sekä maniokkijauhoista tehdystä soseesta, johon neuvoimme lisäämään

keitettyjä papuja. Soseeseen lisättiin vielä 1% doxysykliiniä - hoitamaan chlamydiaosia joka oli todettu aiemmin ja torjumaan infektoita höyhentupeissa - sekä vitamiini-, aminohappo- ja mineraalilisiä sulkiä kasvua parantamaan.

Annoimme myös muita neuvoja tarjotaksemme näille papukaijoille parhaan mahdollisuuden toipumiseen ja lopulta vapauttamiseen. Esitimme muutoksia aviaarioihin, kuten pehmeitä alustoja, esimerkiksi oljista tai muista materiaaleista, vähentämään putoamisen aiheuttamia vaikutuksia, sillä moni papukaija oli lentokyvytön. Ehdotimme myös että he korvaisivat metalliset ruoka- ja vesikupit turvallisemmista materiaaleista tehdyillä, että he laskisivat orsia alemmas ja että häkit tulisi suojata esimerkiksi palmun lehdillä, jotta toisten lintujen ja vierailijoiden aiheuttama stressi lievittyisi.

Limben henkilökunnalle opetettiin parhaat tavat käsitellä papukaijoja, kuinka niitä lääkittiin ja miten he voivat suorittaa pieniä lääketieteellisiä toimenpiteitä.

Kaiken kaikkiaan se oli hieno kokemus; ei helppoa, mutta todella palkitsevaa. Onnistuimme hoitamaan kaikki linnut ja odotamme innolla päivää, jolloin ne vapautetaan.

Saadaksesi lisätietoa tai osallistuaksesi näihin ponnistuksiin, lähetä sähköpostia admin@worldparrottrust.org tai käy osoitteessa www.parrots.org.

Kuvatekstit:

P3: Noin 700 yhteensä noin 1220:sta vangituista ja väärennetyillä papereilla Kamerunista lähes salakuljetetuista harmaapapukaijasta pääsi vapauteen ja sai uuden mahdollisuuden.

Niiden tarina on tulee Limbe Wildlife Centeristä Kamerunista, jossa tämä äskettäinen, suunnittelematon hairahdus papukaijoihin veti huomion heidän tavanomaisesta kohteestaan - lemmikkieläin kaupankäynnistä ja takavarikoiduista, uhanalaisista kädellisistä.

P4-5: (L-R) Laittomasti pyydystetyillä harmaapapukaijoilla täytetyt kuljetuslaatikot ovat takavarikoitu Kamerunissa; hirvittävät olot täpötäysissä laatikoissa; lentohäkkejä, jotka on rakennettu satojen lintujen, joita ei voitu heti vapauttaa, majoittamiseksi; vierailevat italialaiset eläinlääkärit avustavat Limbe Wildlife Centerin henkilökuntaa poistamaan vaurioituneet sulat nopeuttaakseen paranemista ennen lintujen vapauttamista.

Elämää Afrikassa - afrikankaijat

Papukaijatutkijan haastattelu

Erämaaopas ja Etelä-Afrikan KwaZulu-Natalin yliopiston zoologian tohtoriopiskelija, Steve Boyers, vastasi kysymyksiin kokemuksistaan afrikankaijojen tutkimisesta. Steve työskentelee parhaillaan World Parrot Trustin kanssa lobaten luonnosta pyydystettyjen lintujen kaupan kieltoa Etelä-Afrikassa sekä kirjoittaa zoologian väitöskirjaansa Pietermaritzburgissa, Etelä-Afrikassa. Tässä joitakin näkymiä käynnissä olevasta Afrikankaija-projektista Okavango Delta:ssa...

Kuinka ensinnäkin päädyit Afrikkalaisten Papukaijojen tutkimukseen?

Olen ollut kiinnostunut Afrikan linnustosta jo lapsuudestani asti, ja vanhempani varmistivat, että olimme - aina kun mahdollista - Etelä-Afrikan tai Namibian erämaissa oppimassa ja omaksumassa mahdollisimman paljon. Nuorena lintuintoilijana yksi helpoimmin tunnistettavista huudoista on Poicephalus-suvun papukaijan kutsuhuuto, ja minulle se oli afrikankaijan tai mosambikinkaijan (*P. cryptoxanthus*) huuto Krugerin Kansallispuistossa Etelä-Afrikassa. Muistan reagoineeni tähän kimeään kutsuun joka kerta kuullessani sen, ja vähän väliä huomasin papukaijan lentäneen ylitseni. Reagointi oli tapa, joka osoittautui hyvin hyödylliseksi 20 vuotta myöhemmin. Joten.. taipumus afrikankaijojen tutkimukseen on aina ollut olemassa. Olin kuitenkin asunut Okavango Deltassa jo 18 kuukautta työskennellen Erämaasafarien

leiripäällikkönä ja -oppaana, kun professori Perrin KwaZulu-Natalin yliopistosta oli kuullut minun piileskelevän Okavangossa, ja lähestyi minua tarjoamalla minulle zoologian väitöskirjan aihetta afrikankaijoista. Tartuin tietysti tilaisuuteen ja osallistumiseni afrikkalaisten papukaijojen suojelemiseen ja tutkimiseen on aina vain lisääntynyt siitä lähtien.

Miksi tiimisi on niin innoissaan työskennellessään afrikankaijojen parissa?

Afrikankaijalla (*Poicephalus meyeri*) on kaikista Afrikan papukaijoista laajin levinneisyys ulottuen koko Afrikan leveydeltä aina Etelä-Afrikasta eteläiseen Sudaniin. Se on ylivoimaisesti yleisin papukaija Afrikassa, parhaiten sopeutunut ilmasto-olosuhteisiin, ja se on vallitsevin laji eteläisen ja itäisen Afrikan savanneilla. Oikeastaan afrikankaija on onnistunut hyvin ottaen huomioon Afrikan nykyiset elinolosuhteet! Afrikankaija on Afrikan tärkein papukaija, ja ekologisten mekanismien ymmärtäminen, jotka tukevat lajin menestystä yli mantereen, on perusta kaikkien afrikkalaisten papukaijojen suojelutyön kehitykselle. Afrikankaija voi tarjota käsityksen muiden *Poicephalus*-lajin papukaijojen, kuten isoafrikankaijan (*P. robustus*), kameruninkaijan (*P. crassus*), etiopiankaijan (*P. flavifrons*), angolankaijan (*P. ruffellii*) ja kongonkaijan (*P. gulielmi*), rajoittuneelle levinneisyydelle ja kyseenalaiselle asemalle. Lajikehityksestä johtuen, kaikki afrikankaijan parissa tehty työ voidaan todennäköisesti käyttää myös muiden *Poicephalus*-suvun lajien suojelutyökalujen, kuten vaikkapa pesäpönttöjen, kehittämiseen.

Kaiken tämän lisäksi afrikankaija on lumoava, älykäs ja vuorovaikutteinen lintu, joka pitää ihmisen jatkuvasti arvoituksessa ja hämmästyksessä. Ensimmäinen hiljainen hetki puussa, jossa afrikankaijanaaras tarkastelee sinua ja lopulta hyväksyy, ettet luultavasti aiheuta vaaraa, on todella harras. Niistä silmistä ja vallitsevasta hiljaisuudesta tajuat, että se on tiedostava ja monimutkainen olento. Se todella punnitsee asioita. Vuosien projektin pesivien pariin tunnistamisen – joka tapahtui käyttäen yksilöllisiä merkkejä – jälkeen, aloimme nähdä myös erilaisia merkkejä papukaijayksiköistä; rohkeutta, hermostuneisuutta, huolimattomuutta, aggressiivisuutta ja niin edelleen. Tosiasia siitä, että voimme tuntea jonkin lajin niin läheisesti, on hyvin jännittävä ja rohkaiseva.

Minkälaisissa muissa töissä olet osallisena?

Työskentelen parhaillani World Parrot Trustille pysäyttääkseni luonnosta pyydystettyjen lintujen, erityisesti harmaapapukaijan (*Psittacus erithacus*) ja senegalinkaijan (*Poicephalus senegalus*), tuonin Etelä-Afrikkaan. Olemme juurikin verkostoitumassa luonnonsuojelujärjestöjen, kasvattajien ja maahantuojiin kanssa välttääksemme tarpeettoman vastaiskut hallitukselle tekemämme vetoituksen jälkeen. Halutessasi lisätietoja tästä ponnistuksesta, ota yhteyttä minuun boyes@worldparrottrust.org.

Samalla olen myös perustamassa Wildlife & National Parks Botswanan osaston sekä Botswanan yliopiston kanssa Okavangon Pesäkolo -projektia (Okavango Cavity Nesting Project), jossa tarkastellaan lisääntymisbiologiaa kaikilla pesäkoloissa pesivillä linnuilla, nisäkkäillä ja matelijoilla Okavango Deltan alueella.

Kerro meille yksi todella mieleenpainuva tarina projektivuositasi?

On olemassa yksi erittäin sydäntä särkevä tarina. Pariskunta, josta kerron, on rakkaustarina ajalta, jolloin jäljitin afrikankaijojen lisääntymistä tutkimusprojektissa kolmena kautena. Ensimmäisenä kautena pariskunta kasvattivat kaksi poikasta menettäen luultavasti yhden sateiden ja niistä seuranneeseen hyönteisproteiinin puutteeseen poikasten kasvun nopeassa vaiheessa. Vuonna 2005 ne pesivät jälleen, mutta sillä kertaa ne menettivät poikasensa tuntemattomalle pedolle haudonnan jälkeen. Vuosi 2006 jäi minulta väliin työskennellessäni projektin parissa Kalifornian yliopistossa Berkeleyssä. Kun saavuin takaisin vuonna 2007, olin hyvin kiinnostunut näkemään olivatko ne vielä yhdessä ja käyttivätkö ne vieläkin samaa pesäkoloa. Ne olivat ja niistä tuli vuoden 2007 kenttätöiden kiintotähtiä. Me odotimme haudonnan alkavan, joten vierailimme pesillä päivittäin. Yhtenä aamuna sain puhelun yhdeltä vapaaehtoistyöntekijältä, joka kertoi jonkin olevan pahasti pielessä pesäkololla. Koiras kiljui villisti

pesäkolon suuaukolla, mutta ei mennyt sisään. Sitten sen seuraan liittyi kaksi muuta papukaijaa, jotka vain lisäsivät kaaosta. Ne olivat niin innoissaan, että näyttivät jopa tappelevan keskenään. Kahden tunnin tarkkailun jälkeen saimme vahvistuksen, että naaras ja munat olivat tuhoutuneet. Seuraavalla viikolla tutkiessamme pesää, havaitsimme, että naaras oli kuollut yhden haudotun ja kahden hautomattoman munan kanssa. Koiras pysyi paikalla kolme päivää huutaen myöhään yöhön. Me jopa näimme sen lentävän hätäännyksissään kuunvalossa. Koiraspapukaija oli todella itsetietoinen ja rakasti kumppaniaan. Niillä oli ollut enemmän kuin parisidos, niillä oli elinikäinen kumppanuus.

Millaisia aikaansaannoksia afrikankaija-projektissa on tällä hetkellä?

Tammikuussa 2007 pystytimme ensimmäisen itsenäisen tutkimusleirin. Leiri mahdollistaa vapaaehtoisten majoittamisen, antaa meidän pyhittää jokaisen valveillaolotunnin papukaijoiden tutkimiseen ja suojeluun aktiivisen valvonnan kautta. Lisäksi voimme luennoida turisteille sekä osallistua ammattimaiseen ohjaukseen Okavango Deltassa. Vuoden 2007 kenttätökauden mahdollisti British Ecological Society (Britannian ympäristönsuojelujärjestö) ja muutamat yksityiset lahjoittajat, joista huomattavin oli Julie Drier Yhdysvalloista. Helmikuun 5. päivänä leiri ristittiin nimellä ”Vundumtiki Parrot Camp” (suomeksi, Vundumtikin Papukaijaleiri). ”Vundumtiki” tarkoittaa ”yhtä pientä kalaa” – fraasi, joka lainattiin Bayein saaresta kertovasta kansantarusta. Vundumtikin saari sijaitsee Maunachiran ja Kiankiandavu kanavan rajalla koilliseen Okavango Deltasta Botswanasta. Se on yksi kaikkein kaukaisimmista paikoista koko Okavango Deltan alueella, ja todellinen erämaa-alue 3 tunnin päässä lähimmästä kiitoradasta ja 15-48 tunnin päästä Maun:sta, lähimmästä kaupungista (300 km tai 185 mailin päässä). Leirillä oli jatkuvasti tutkimusohjelmassa intensiivisimpinä aikoina, papukaijoiden pääasiallisina pesimäkausina tammikuusta heinäkuuhun, kahdesta neljään vapaaehtoistyöntekijää. Kaikki heistä kokivat hyvin erilaisia ja elämänmullistavia kokemuksia.

Mitä vapaaehtoiset tekevät projektissa?

Periaatteessa vapaaehtoistyöntekijät osallistuvat kaikkiin tiimin ja leirielämän osa-alueisiin (mukaan lukien pesemiseen, ruoan keräämiseen, kokkaamiseen ja niin edelleen). Vuoden 2007 kenttäkautena keskityimme pääasialliseen pesimäkauteen. Vapaaehtoiset tekivät viiden tunnin vuoroja valvoen aktiivisia pesäkoloja, kävellen tutkimusalueiden puskissa oppaiden kanssa, joilla oli lupa kulkea ”Big-5”-alueilla vieraiden kanssa, sekä valmistellen ja puhdistuen tutkimusvarusteita. Vapaaehtoiset liittyivät projektiin vähintään kuukaudeksi ja kaikki heidän menonsa leirissä maksettiin. Kaikki mitä vapaaehtoisten piti tehdä, oli hankkiutua Maun kaupunkiin ja me lennätimme heidät paikan päälle. Vapaaehtoiset olivat useimmiten nuoria ympäristöstä kiinnostuneita opiskelijoita, jotka tulivat niinkin kaukaa kuin Arizonan yliopistosta USA:sta.

Elämä Okavangon erämaassa on ennalta arvaamatonta ja asioiden mennessä pieleen, seuraukset ovat peruuttamattomat. Kaiken tekemisessä tulee olla äärimmäisen varovainen. Siitä huolimatta useimmat vapaaehtoiset kokivat erilaisia ja elämänmullistavia kokemuksia työskennellessään projektissa. Heidän tarinoissaan on norsujen hyökkäys, leijonien tappama puhveli 10-tuntisella valvontapaikalla, paikallisen leopardin kanssa jaettu suihku ja paviaaniryhmän hyökkäyksen esto saarella. Onneksi kukaan kuitenkaan ei loukkaantunut, paitsi eräs hyeena, kun muutamat hyllyt romahtivat (oikeastaan hyllyt kärsivät pahemmin kuin hyeena).

Kiitos kaikille kovasta työstä leirin pystyttämisessä, kärsivällisyydestä 10-tuntisissa tarkkailuissa sekä niin urhoollisesta puskissa kävelystä papukaijoiden tutkimisen ja luonnonsuojelun vuoksi. Minulle vapaaehtoisten mukanaolo projektissa on kaksitahoinen: halusin heidän oppivan ja muodostavan henkilökohtaisen yhteyden papukaijoiden ja samalla ymmärtävän kaukana ulkoisista vaikutteista olevan erämaan merkityksen.

Mitkä olivat päätuloksenne?

Projektin alkuvaiheissa pohjakysymykseksi nousi kysymys: ”Mitä mahdollisia keinoja afrikankaijalla on selviytyä niin ”menestyksekkäästi” sen luonnollisessa elinympäristössä?”. Vastaus tähän löytyi vuosien 2004 ja 2007 välillä tehdystä havainnoinnista: kausittaisella ruoka-aineiden ja pesimisstrategioiden valinnalla afrikankaija onnistuu välttelemään lajien välistä kilpailua. Afrikankaija-projektin kahden ensimmäisen vuoden aikana keskityimme niiden ruokailutottumuksiin, elinympäristöolosuhteisiin ja yleiseen käyttäytymiseen (esimerkiksi pesintäkausiin, itsensä ja toistensa hoitamiseen, kukkoiluun ja niin edelleen) verraten niitä sadekausiin, resurssien runsauteen sekä vuosittaisiin tulvakausiin tutkimusalueella. Vuonna 2006 tein data-analyysiä Kalifornian yliopistossa Berkeleyssä professori Steve Beissingerin laboratoriossa keräten varoja ja suunnitellen projektia vuoden 2007 kenttäkaudelle. Aika Berkeleyssä mullisti katsontakantaani ympäristötutkimuksessa ja teki paluuni Vundumtikiin tarpeelliseksi.

Päälöydökset kentältä kolmelta vuodelta olivat:

- Afrikankaijat jäljittävät resursseja runsauden mukaan ja välttelevät kilpailua muiden hedelmänsyöjälintujen ja kädellisten kanssa. Ne äännelevät löytäessään sopivaa ruokaa puista ja paikallistavat siemeniä raaosta hedelmistä ja palkokasveista, jotka ovat saavuttamattomissa muilta sientensyöjiltä.
- Ne voivat avata uskomattoman kovia kuoria Marula- (*Scherolcarya birrea*), Real Fan Palm- (*Hyphaene petersiana*) ja Baobab-hedelmistä. (*Adansonia digitata*) saavuttaen yksinoikeudellisen pääsyn proteiinirikkaisiin siemeniin. Tätä käyttäytymistä ei ole havaittu olevan muilla Okavango Deltan -alueen linnuilla tai muilla Poicephalus-suvun papukaijoilla muualla Afrikassa.
- Pesimistä havainnoitiin läpi vuoden, vaikkakin 95 % pesimisestä ajoittui maalिस-heinäkuun välille (eli talvikuukausille). Pesiminen näytti olevan samanaikaista märkäkauden lopun, tulvien alkamisen, raitapyrstökottaraisen (*Lamprolornis australis*) pesinnän loppumisen kanssa (vaikkakin vältellen kilpailua tämän suuren ja aggressiivisen kolopesijälajin kanssa). Lisäksi Marulahedelmässä (*Sclerocarya birrea*) sekä *Terminalea sericae*, Bushwillow (*Combretum herersonse*) ja Mopane -paloissa (*Colophospermum mopane*) oli suuri määrä loistoukkia, eli ruokaa, jota melkein vain ne syövät.

Ole hyvä ja ota yhteyttä minuun boyes@africaskyblue.org saadaksesi tietoa tänä vuonna tulevista julkaisuista.

Mitä ovat tulevaisuudentoiveesi projektista?

Parhaillani olen kiireinen väitöskirjani kirjoittamisen kanssa täällä KwaZulu-Natalin yliopistossa Etelä-Afrikassa. Sen jälkeen haluaisin palata Okavango Deltaan jatkamaan afrikankaija-työtäni Afrikan Papukaijien Suojelun Tutkimuskeskuksen kanssa vuoden loppuun saakka. Meillä on kolmen vuoden tutkimus- ja oleskelulupa Botswanan presidentin toimistolta ja Botswanan Erämaasafarien myöntämä toimilupa samalle ajalle Vundumtikin saaren käyttöä varten. Onnistuimme vaihtelevasti 105 pesintäpöntön kanssa, jotka sijoitimme ympäriinsä vuonna 2007. Käytimme kuutta erilaista pönttömallia, mutta emme saavuttaneet onnistunutta pesintää niissä. Toivomme pääsevämme testaamaan erilaisia versioita pöntöistä, jotka suunniteltiin vuoden 2007 menestyneimpien pönttöjen perusteella, alueilla, joissa sopivia pesäkoloja ei esiinny.

Kuten missä tahansa tämän kaltaisessa projektissa, kysymykset ovat itseään tukevia ja löydökset joko kumoavat tämänhetkisiä oletuksia tai avaavat uusia mahdollisuuksia tutkimukseen. Koulutan parhaillani Zenzele Mpfua Wildlife & National Park:n osastolta ottamaan vastuun projektista kun minä lopetan vuoden lopussa, jotta saisimme perustettua pitkäaikaisen tutkimusaseman sekä mahdollisesti laajennettua tutkimusalamme myös muihin lintulajeihin. Haluaisin hyödyntää muihin afrikkalaisiin papukaijoihin käytännössä sitä, mitä olen oppinut tutkiessani afrikankaijaa, ja siten myös testata tästä tutkimuksesta syntyneitä oletuksia niiden suhteen. Unelmani ja kiintopisteeni on myös osallistua vuoteen 2010

mennessä ”Afrikan papukaijoiden tutkimusmatkalle”, jossa vierailaan kaikilla löydetyillä alueilla, joissa esiintyy afrikkalaisten papukaijoiden metapopulaatioita. Lisäksi haluaisin viettää aikaa tutkien niiden pesintäkäyttäytymistä, tilaa ja ympäristöbiologiaa (erityisesti ihmisten ja papukaijoiden välisiä konflikteja ja kaupankäyntiä) kuvaten, rengastaen sekä ottaen verinäytteitä kaikista lajeista ja alalajeista, jotta koko Afrikan papukaijoiden evoluutiotarina ja biomaantiede saataisiin valmiiksi. Arvostaisin kaikkea hyväntekeväisyyttä ja yhteistyötä, joka tukee tätä tarkoitusta.

Kuten aina, olemme riippuvaisia tutkimusrahoituksesta, joka tulee erinäisistä rahoitustoimistoista ja hyväntahtoisista lahjoituksista yksityisiltä lahjoittajilta. Tämän lopuksi tahtoisin pyytää hyväntekeväisyyslahjoituksia tähän projektiin World Parrot Trustin kautta. Halutessasi lisätietoja, voit ottaa minuun yhteyttä...

Viimeisiä sanoja lukijoille?

Antoine de Saint Exupery sanoi: “Moni on unohtanut tämän totuuden, mutta sinun ei tule unohtaa sitä. Olet aina vastuussa siitä minkä olet ottanut käyttöösi”. Lopetetaan villilintujen kauppa, sillä meillä on jo enemmän kuin mistä voimme huolehtia, kuten voimme havaita denveriläisen Gabriel Foundation -säätiön kaltaisten organisaatioiden ilmaantumisesta, jotka huolehtivat hylätyistä lemmikkilinnuista. Nykyaikainen lintujen kasvatus on tarpeeksi kehittynyttä kattaakseen lintujen kansainvälisen markkinoinnin, ja siten tyydyttää inhimillisen uteliaisuuden kaikesta kauniista ja luonnonvaraisesta, sekä halumme riippumatonta toveruutta ja rauhaa kohtaan, jonka koemme eläinten lähellä. Totaalinen kieltö villilintujen pyydystämiseen ja kauppaan ei ole pelkästään taloudellinen ja suojelullinen vaatimus, vaan myös eettinen pakko.

Kuvatekstit

Ryhmä afrikankaijoja seurustelemassa aamulla ennen ruokailemaan lähtöä.

Afrikankaijapari lähtemässä lentoon aamutaivaalle suosimastaan pesäpuusta.

"Vundumtikin Papukaijajaleiri " on Afrikankaija-projektin tukikohta. Vundumtikin saari sijaitsee lähellä Maunichiran kanavaa (oikealla) Okavango Deltassa (alhaalla).

Tässä osassa Afrikkaa turvallisin paikka tuijottaa pesiä kaukoputken läpi, on LandRoverin katolla.

Projektin vapaaehtoistyöntekijöillä on jännittäviä ja ennalta arvaamattomia kokemuksia projektista ja sen ympäristöstä. Tämä erittäin rentoutuneesti lekotteleva leopardi suihkun ulkopuolella tekee suihkukokemuksesta hieman jännittävemmän.

Vaikka olimme kiinnostuneita, me emme olleet vielä saaneet aikaiseksi onnistunutta pesintää pöntössä. Toivomme silti, että pöntöt ovat käytössä tulevina kausina auttaen yhä lisääntyviä pesijöitä.

Bushwillow-toukka on yksi merkittävimmistä ruokavalioista pesintäkauden aikana. Korkea proteiinipitoinen ruokavalio päättyy kaksi viikkoa ennen pesästä lähtöä, jonka jälkeen poikaset ovat kasvissyöjiä.

Cachañas – Patagonialainen etelänaratti

Soledad Díaz & Valeria Ojeda

Heräämme aikaisin ja tunnemme märän maan tuoksun. Kasvillisuus ympäröi meitä vuorimajallamme. Hengityksemme huurre näkyy otsalampujemme valossa kylmässä aamuilmassa valmistellessamme tarvikkeitamme päivää varten. Jakaudumme kahtia. Yksi patikoi koko päiväksi kaukaiselle etelänaratin pesälle tarkkailemaan vanhempien käyttäytymistä, kun muut vierailevat muilla pesillä mittaamassa täyskasvuisia sekä poikasia. Tunteja aikaista herätystämme myöhemmin maaginen tunnelma muuttuu, kun aurinko alkaa näkyä puiden latvuston läpi. Alkaa uusi päivä Patagoniassa ja linnut alkavat heräillä

oksistoissa. On hieno päivä tarkkailla papukaijoja. Aina ei ole yhtä suotuisaa. Kylmyys, kosteus, myöhäislumet tai tuuli voi hidastaa tai estää kenttätöyämme kokonaan tunteiksi tai jopa päiviksi.

Yöllä tapaamme toisemme jälleen iloisina, mutta väsyneinä, suojapaikan leiritulen äärellä ja puhumme päivän tapahtumista ja yksityiskohdista. Yö laskeutuu ja kuu näyttäytyy puiden lomasta. Kuulemme ensimmäisten yölintujen äänet kun niiden uusi taival alkaa. Uudet seikkailut odottavat taas, kun nousemme makuupusseistamme. Olemme tutkineet etelänarattien ruoan etsintää ja lisääntymistä yliopistomme tohtori Ana Trejon kanssa vuodesta 1998 saakka. Vaikka kyseessä onkin tavanomainen Patagonian metsien lintu, lajista tiedetään hyvin vähän. Tämä tiedon puute on suuri huolenaihe, koska emme voi tarkkailla metsien hakkuun ja lintukaupan vaikutuksia ilman riittävää perustietoa lajista. Useimmat kirjallisuuden tietolähteet etelänarateista ovat kertomustyyppisiä raportteja satunnaisista kohtaamisista tai lyhyen aikavälin havainnoiteja. Siihen mennessä, kun aloitimme tutkimuksemme, oli julkaistu hyvin vähän tietoa niiden ruoankeruusta tai kasvatusbioogiasta.

Keskikokoisena papukaijana (28-36cm) etelänaratti on yksi eteläisimmälle levinneistä lajeista papukaijoiden heimossa. Niitä kutsutaan nimellä Cachañas alkuperäiskielellä ja ne ovat tyypillinen näky Andien ja Patagonian metsissä Argentiinassa ja Chilessä, merenpinnan tasosta aina 2000 metriin asti. Ne asuttavat monia erilaisia metsätyyppejä Araucarian (*Araucaria araucana*) pohjoisosista Southern Beechille (*Nothofagus* spp.) saakka ulottuen aina eteläisimpään Etelä-Amerikan niemenkärkeen. Pesintäkauden ulkopuolella (huhtikuusta marraskuuhun) tämä laji on hyvin seurallinen. Suuret parvet etsivät ruoanlähteitä sekä metsien sisä- että ulkopuolelta ja ympäröiviltä puoliavoimilta alueilta, kuten maataloilta ja toisinaan jopa kaupungistuneilta alueilta. Kun pesimäkausi lähestyy, parvet alkavat pienentyä ja joulukuusta maaliskuuhun asti aratit pysyttelevät metsien elinpiireissä, joko pareina tai pieninä parvina.

Erillisesti puiden onkaloissa pesivällä etelänaratilla on yksi poikue pesintäkautta kohti. Tutkimusalueella pesän aloittaminen on yleensä erittäin samanaikaista parien välillä, mikä mahdollisesti johtuu tasaisesta ruokavarojen kuluttamisesta. Onkaloiden suurentaminen ja valmistelu alkaa lokakuussa ja muninta tapahtuu joulukuussa. Puiden onkalot voivat olla luonnollisia (lahoamisen tuottamia) tai hupputulikärjen (*Campephilus magellanicus*) hakkaamia. Suurin osa löytämistämme pesistä oli elävissä puissa, joissa oli huomattava lahonnut kohta, mikä mahdollisti arateille onkaloiden suurentamisen. Pesäonkalot olivat yleensä uudelleen käytössä peräkkäisinä vuosina ja epäilemme, että kommuunittyyppisiä asuinkoloja käytetään talvisin, mutta se pitää vielä vahvistaa.

Suojelutyö

Etelänaratti on tällä hetkellä listattu CITES II -liitteessä ja sitä pidetään pienenä huolenaiheena Chilessä ja Argentiinassa, molemmissa tapauksissa ilman pyydystämisarvoa (kauppaaminen kielletty). Mutta lajin tutkimuksen puuttuessa, sen suojelutyön tila on epävarma. Käsitys sen runsaudesta johtuu siitä, että suuret äänekkäät parvet ovat näkyviä eteläisissä talvissa asutusalueiden laitamilla. Mutta se voi olla harhaanjohtavaa, sillä kannan todellisesta tilasta ei ole tietoa. Tähän asti lajin tiedettiin kärsivän ainoastaan elintilan pienenemisestä (metsien hakkuusta ja hajautumisesta) ja elinkauppaa pidettiin pienenä huolenaiheena. Kuitenkin, tutkimustemme edetessä, huomasimme lajia kohtaan kasvavan kiinnostuksen lemmikkieläimenä, sekä paikallisten keskuudessa että laajassa mittakaavassa.

Sytä olla huolissaan

Etelänaratti on mahdollisesti haavoittuvainen pesintäkauden aikana, koska se tarvitsee hyvin suuria puita pesien rakentamiseen, ja koska se on riippuvainen pesäpaikan lähietäisyydestä löytyvistä ravinnonlähteistä. Sen takia olemme vakuuttuneet siitä, että etelänaratit ovat pesinnässään riippuvaisia varsinkin pitkäikäisistä alkukantaisista metsistä. Kuten kaikkialla muuallakin maailmassa, metsänhoito laajenee nopeasti myös eteläisiä lauhkean vyöhykkeen metsiä kohti, hakkuuprojektien leivissä koko Chilen ja Argentinan alueella.

Lisäksi nykyään lajia vainotaan ja metsästetään talviaikana, kun suuret parvet kerääntyvät kylien ja kaupungistuneiden alueiden ympärille. Olemme nähneet ihmisten (yleensä lasten) metsästävän aratteja lingoilla, kun ne oleilevat puissa pienissä ryhmissä ruokaa etsien. Tämän vuoksi monet linnut ovat haavoittuneet tai kuolleet kun taas muita on pyydystetty ja myyty erittäin alhaisilla hinnoilla, noin kolmella Yhdysvaltain dollarilla. Kun saimme tietää tästä ongelmasta, otimme yhteyttä viranomaisiin. Yllätykseksemme saimme huomata, ettei asiaa valvota millään tavalla. Tämä voi olla kasvava ongelma, joka ei ole ollut osana virallisten villieläinhallintoliikkeiden ohjelmaa. Valitettavasti saimme tietää, että pöllöt ja muut villieläinlajit olivat saman ongelman edessä kaupungistuneilla alueilla. Tähän liittyen sekä väestön valvonta, että kasvatusohjelmat vaikuttavat olevan elintärkeitä tämän villieläimiin kohdistuvan negatiivisen asenteen pysäyttämiseksi. Ehdotammekin, että on aika käynnistää luonnonsuojeluohjelmia, jotka kohdistuvat etelänaratteihin ennen kuin siitä tulee tunnetumpi lintukauppakulttuurissa, joka elintilan pienenemisen ohella voi johtaa lajin päätymistä uhanalaiseksi seuraavan kymmenen vuoden sisällä.

Soledad Díaz & Valeria Ojeda
Laboratorio Ecotono. Departamento de Ecología.
Universidad Nacional del Comahue, 8400.
Bariloche. Argentina.
jisdiaz@yahoo.com.ar

Kuvatekstit:

- VASEN: Etelänaratteiden tiedetään olevan erittäin äänekkäitä parvissa. Paikallisten ihmisten mukaan ”myrsky nousee” aina kun Cachañat lentävät metsistä kaupunkiin. Oikeastaan tämä onkin totta. Kun lumimyrsky alkaa vuorilla, papukaijat ja muut linnut etsivät suojapaikkaa kaupungista.
- VASEN ALA: Aratit rakentavat pehmeän pesän pienistä puunkappaleista, jotka on kerätty pesänseinistä. Yhdessä erässä on 6-9 munaa, riippuen pesästä ja vuodesta, mutta eräessä pesässä raportoitiin jopa 11 munaa.
- OIKEA ALA: Kun poikaset lähtevät pesästä, ne kuluttavat paljon aikaa toistensa seurassa leikkien sekä oksilla että maassa.
- OIKEA: Poikaset punnitaan ja niiden jalat, siivet sekä pää mitataan säännöllisin väliajoin kunnes ne lähtevät pesästä. Sulkien kehittymistä seurataan myös tarkasti. Kerätty tieto auttaa tutkijoita ymmärtämään villilintujen poikasten kehittymistä.
- VASEN ALA: Juuri kuoriutuneet poikaset ovat hyvin pieniä ja sulattomia. On erittäin vaikeaa ymmärtää kuinka haavoittuvilta ne vaikuttavat mittauksia otettaessa.
- OIKEA ALA: Kenttätyö voi olla hauskaa ja mielenkiintoista, mutta aina se ei ole yhtä loistokasta. Kun vanhempien käytöstä ja lisääntymisbiologiaa tutkitaan, tutkijat viettävät pitkiä tunteja kirjaamalla kaikki pesän havainnot ylös.

Lemmikkisivut

Tämän numeron hyväntekijä, Jim McKendry, on viettänyt vuosia kuntouttaen höyheniään nypživää kekälekkakadua, joka oli aiemmin täysin lentokyvytön, mutta on nyt täydessä sulkapuvussa. Jim on yksi online-asiantuntijostamme ja vastasi tähän kysymykseen ”Kysy asiantuntijalta” -osiossa www-sivuillamme. Hän työskentelee täysiaikaisesti opettaen tiedettä St. Teresan katolisessa lukiossa (college)

Queenslandissa Australiassa. Hän on työskennellyt ammattilaisena lintujen kanssa luennoijana Currumbin Wildlife Sanctuary:ssa ja tarjoaa papukaijakäyttäytymiseen liittyviä konsultaatiopalveluja [www.sivujensa kautta osoitteessa www.pbec.com.au](http://www.sivujensa.com.au).

Nähdäksesi lisää ammattilaisten vastuksia papukaijakysymyksiin, käy osoitteessa: www.parrots.org > Forums, Experts & Bloggers

Nyppimisturhautumista

Meillä on kaksi harmaapapukaijaa. Peaches on kolmevuotias ja Vincent on 11 kuukautta vanha. Molemmilla linnuilla on omat häkkinsä ja hiljainen perheen ulottumattomissa oleva huone, jossa nukkua. Ne saavat nukkua keskimäärin 10-12 tuntia joka yö. Ruokavalioon kuuluu pelletit, siemenet, tuoreet hedelmät, vihannekset, satunnaiset herkkupalat ja lisäksi palmupähkinäöljyä. Ne suihkutetaan kerran viikossa ja kastellaan joka toinen päivä. Molemmilla on vapaata lentoaikaa kun olemme kotona ja ne ovat poissa häkeistä perheen kanssa vähintään viisi, mutta useimmiten kahdeksan tuntia tai enemmän.

Peaches on terve, iloinen ja hyvin sopeutunut. Valitettavasti Vincent alkoi nyppiä rintahöyheniään 8 kuukauden ikäisenä. Kävimme eläinlääkärillä, joka kertoi että se ei ollut lääkinällistä. Olemme tarkistaneet kaikki yleiset ympäristölliset ja ruokavalioon liittyvät syyt turhaan. Hänen sulkansa ovat alkaneet kasvamaan takaisin mutta silloin tällöin hän nyppii ne pois, yleensä silloin kun menen ulos! Tämä kertoo minulle, että se on hylkäämisstressiä mutta miten minä voitan tämän? Olen yrittänyt antaa hänelle herkkuja ja leluja ennen kuin menen ulos, jätän radion päälle linnuille jotka ovat samassa huoneessa seuran vuoksi mutta eri häkeissä.

Olen myös huomannut, että Vincent vaikuttaa olevan melko omistushaluinen ja usein protestoi kun pidän Peachesia tai jos joku tulee lähelleni. Yritimme nujertaa tätä pyytämällä perhettä olemaan vuorovaikutuksessa hänen kanssaan enemmän. Hän menee heidän luokseen mutta vain muutamaksi minuutiksi ennen kuin hän lentää luokseni. Onko tämä ikäjuttu kun hän on vielä vauva? Auta, koska tunnemme itsemme vastuullisiksi ja haluamme Vincentin olevan yhtä iloinen ja sopeutunut kuin Peaches.

Jo

Hei Jo,

Vangittujen papukaijojen harjoittama sulkien nyppiminen on epäilemättä haastavin käyttäytymiskysymys. Minun on vaikeaa kattaa kaikki perusasiat niinkin vaikeasta asiasta kuin sulkien nyppiminen kirjoittamalla lehteen. Koska en pysty näkemään todellista ympäristöä tai havainnoida Peachesia, pitää minun rajoittua yleistykseen. Joka tapauksessa minulla on ensikäden kokemusta tämän kyseisen ongelman kanssa ja olemme saaneet ajattelemisen aihetta käsityksille, joita olet jakanut. Toivottavasti se auttaa sinua kehittämään uusia strategioita vähentääksesi sulkien nyppimistä.

Ensinnäkin olet tehnyt oikein kysymällä ensin eläinlääkäriltä. Minun neuvoni asiakkaille, joiden papukaijoilla on huonot höyhenet tai sulkavaurioita, on etsiä ensimmäisenä eläinlääkärin neuvoa. Kaikki käytöksellinen puuttuminen maailmassa ei auta papukaijaa, joka on fyysisesti sairas. Koska olet etsinyt eläinlääkärin neuvoa ja sinulle on kerrottu, että ongelma on käytöksellinen, keskitytään yleisiin avainasioihin joita voit alkaa harkita.

Ruokavalio & ruoanhaku

Tieteelliset tutkimukset ovat demonstroineet merkittävää eriävyyttä villien ja vangittujen papukaijojen välillä ajassa jonka he viettävät aktiivisesti ruoanetsintä- ja ruokkimiskäyttäytymisissä. Alentunut aktiivisuus ruoanhakuun voidaan tulkita esiasteena tylsistymiselle tai aktiivisuuden puutteena. Tämä aktiivisuuden vaje on yhdistetty ylettömiin määriin käytettyä aikaa jolloin vangitut papukaijat sukivat itseään, joka taasen on yhdistetty sulkien sopimattomaan hoitoon ajan myötä. Mitä dynaamisempi,

vaihtelevampi ja luovempi voit tulevaisuudessa olla ruoan esillepanon suhteen, sitä pidempään papukaijan tarvitsee viettää aikaa ruoanetsintään. Tätä keinoa on käytetty vuosikymmeniä eläintarhateollisuudessa vähentämään stereotyyppistä käyttäytymistä eri eläinlajeissa. Sen merkitys lemmikkipapukaijoillemme on itsestäänselvyys.

Ruokavalionhallinta käsittää enemmän kuin vain epämällä suosittuja ruokia kouluttamistarkoituksiin. Luova ruokavalionhallinta papukaijoille keskittyy samaan päämäärien sarjaan. Aluksi on edukasta tuoda esille muotoiltu ruokavalio päivittäisenä pohjana ruoankulutukselle. Lisää tähän monia erilaisia ruokatyyppejä mukaan lukien hedelmät, vihannekset, siemenet, luonnolliset lehvistöt ja jopa elävää ravintoa, kuten jauhamotoja. Jokaisen aineksen koostumusaste tulisi ajatella lajikohtaisella tasolla. Ruokavaliopohjainen ruokatarjonta ei ainoastaan kuulosta ravitsemiselta vähentäessään rasvan saantia, vaan se myös motivoi papukaijaa ruoanetsinnän miellyttävämpiin asioihin, kuten pähkinöihin ja siemeneniin.

Olet kuvaillut hyvän ruokavalion harmaapapukaijoillesi. Kuitenkin lopetamme usein siihen, kun kaikki ravitsevat perustarpeet on katettu, emmekä huomioi seuraavaa askelta: “milloin” ja “miten” ruoka annetaan. Ihannetapauksessa aika, joka on vietetty ruokkimisessa (käyttäytymisessä, joka on täysin erilaista istuskelun ja sulkien nyppimisen kanssa), on maksimoitu. Tämä voi olla erityisen tärkeää aikoina, jolloin et ole maisemissa tarjoamassa tarvittavaa vaihtoehtoista piristystä uudelleen ohjatakseksi sulkien nyppimistä.

Tästä syystä ruokavalionhallinta ulottuu tarjoiluun ruoanjakelussa päivän eri aikoina. Useimmat papukaijalajit eivät syö vain tuntia aamulla ja tuntia illalla, kuten jotkut artikkelit väittävät. Luonnossa on havaittu, että ruokailu voi kestää aina kahdeksaan tuntiin asti ja päivän jokaisena hetkenä. Siksi meidän tulisikin harkita ruoan tarjoilua luontaisen ruoanhakutaipumuksen mukaan välittämättä laadituista lemmikkilintujen ruokailumenetelmistä. Kuvauksesi mukaan sinulla saattaa olla mahdollisuus ruokkia Peaches ja Vincent niinä aikoina kun lähdet talosta. Tekemällä näin esittelet heille piristystä, joka tarjoaa hyvin motivoivan vaihtoehdon sulkien nyppimiselle kun olet poissa.

Kokemukseni mukaan luovalla ruoantoimituksella on silti rajoitteet sulkien nyppimisen kuntoutumisessa. Parhaat tulokset saavutetaan yleensä tarjoamalla vaihtoehtoja höyhenten jauhamiselle luonnollisella ruoanetsinnällä. Tämä vaatii kuitenkin papukaijojen lajikohtaisen ymmärryksen ja suuren vaihtelun ruoanetsintäkäyttäytymisessä ja -mieltymyksissä. Se mikä toimii ruoanhakumotivaattorina yhdelle lajille tai vain yhdelle yksilölle, ei ehkä toimi toiselle. Joka tapauksessa, jos päivittäinen ruoansaanti horjuu, on tärkeää tarjota luonnollisia ruoanhakuvaihtoehtoja niiden aikojen ulkopuolelta. Tämä voi vähentää eron seurauksena tullutta tylsistymistä, stressiä ja ärtyisyyttä, ja lievittää paineita, jotka ovat yhteydessä sulkien nyppimiseen.

Monilla papukaijan omistajilla ei ole mahdollista hankkia luonnollisia ruoanetsintätuotteita, jonka vuoksi meidän täytyy pohtia tarjottujen virikkeiden ja lelujen sopivuutta. Monet perinteisistä papukaijaleluista ovat linnun näkökulmasta epätarkoituksenmukaisia. Onneksi ruoanetsintään ohjaavia leluja ja tuotteita on nyt saatavilla yhä enemmän ja enemmän. Papukaijat kiinnostuvat niistä kätkeytyen makupalojen vuoksi. Voimme tarjota näitä tuotteita luonnonmukaisen laiduntamisen vaihtoehtona. Jos papukaijasi ei kiinnostu nykyisistä leluista ja virikkeistä, käy hakemassa uusia tuulia WPT:n nettikaupasta.

Oma koti kullan kallis

Normaalia käyttäytymistä edistävä elintila tarvitsee toimiakseen muuttuvia ja luovia ruokintatapoja. Kokemukseni mukaan useimpien lemmikkipapukaijojen elintila on liian pieni liian pitkään, mistä voi olla linnuille haittaa käyttäytymisen suhteen. Suurempi tila mahdollistaa laajemmat materiaali-, pohja-aine-, orsi-, ja ruoanasetteluvaihtoehdot. Jos elintila on kuitenkin pieni, voi olla järkevää sisustaa sitä säännöllisesti uudelleen. Muutoksille herkkien lintujen suhteen on luonnollisesti noudatettava varovaisuutta. Sellaisille yksilöille on annettava runsaasti tutustumisaikaa uusien virike-esineiden ja joissakin tapauksissa myös orsien suhteen.

Papukaijanomistajat voivat joissakin tapauksissa myös ylitarjota virike-esineitä ja näin tahattomasti luoda epäjärjestyksessä olevan, terveellistä liikkumista vähentävän elinympäristön. Liian suuri virikemäärä voi myös saada linnun menettämään kiinnostuksensa esineisiin. Voi olla paljon hyödyllisempää pitää pientä, viikoittain vaihtuvaa virike-esinemäärää, kuin hukuttaa koko elinalue niihin. Elintilan sijainti on myös tärkeää; muista eläimistä aiheutuva stressi saattaa aiheuttaa sulkaongelmia. Tämän takia onkin järkevää seurata muiden lintujen ja eläinten läheisyydessä elävää papukaijaa, joka vahingoittaa omia sulkiaan ja tarvittaessa tehtävä muutoksia. Mielestäni ihanteellista olisi tarjota lemmikkipapukaijalle piha-aviaario, joka toimii lisälaidunmaana ja auttaa eritoten visuaalisten ja ääniärsykkeiden saamisessa, joita harvemmin sisätiloissa saa suuria määriä.

Kylpyajat

Ihon ja nahan terveys on riippuvainen kosteudesta ja kylpymahdollisuuksista. Sisällä, erityisesti ilmastoiduissa olosuhteissa asuvien lemmikkipapukaijoiden omistajien on muutettava kylpyaikatauluja, mikäli sulkien nyppimistä esiintyy. Olen nähnyt lukuisia tapauksia, joissa sulkia nyppivät linnut eivät olleet kylpeneet juuri koskaan, tai niillä ei ollut mahdollisuutta kylpemiseen itsekseen. Kylpeminen on erityisen tärkeää sellaisten lajien suhteen, joiden luonnollisessa elinympäristössä sataa paljon. Kylpemisen ansiosta linnut sukivat itseään paremmin, mikä vaikuttaa myönteisesti paranemisnopeuteen. Peachesin ja Vincentin tapauksessa kylpyaikataulut ovat riittävät.

Sosiaalinen elämä

On mukavaa, että elinympäristössä on kaksi harmaapapukaijaa yhden sijasta. Lemmikkipapukaijoilta puuttuu hyvin usein kanssakäyminen saman lajin yksilöiden kanssa, jolloin ylenmääräinen sukiminen saattaa johtaa sulkavaurioihin. Sosiaalinen kanssakäyminen vaikuttaa myös kognitiivisuuteen ja käyttäytymiseen. Useimmat papukaijalajit (poislukien Kakapot) ovat hyvin sosiaalisia ja muodostavat lujia parisiteitä. Useimmille papukaijoille on täysin luonnonvastaista olla yksin suurimman osan päivästä, niin kuin useat lemmikkipapukaijat nykyään ovat. Uskon, että monilla papukaijoilla on huono side ihmisiin, jonka seurauksena saattaa esiintyä käytöshäiriöitä. Selkeästi ilman säännöllistä vuorovaikuttamista ihmisiin olevat, yksin elävät lemmikkipapukaijat, hyötyvät toisen papukaijan, mieluiten lajitoverin, seurasta. Vuorovaikutus voi saada aikaan virike-esineiden aktiivisempaa käyttöä ja vähemmän vahingoittuneita sulkia. Tärkeintä on lisätä sopusointua ja vähentää epäyhteensopivuudesta aiheutuvaa stressiä. Jo, olet ottanut tämän huomioon pitämällä kahta harmaapapukaijaa yhden sijaan. Tilanne ei ole sulkien nyppimisen suhteen vielä paras mahdollinen täysin harmonisen kumppanuuden puutteen suhteen, mutta Vincent on vielä kovin nuori, ja hänen ja Peachesin kanssakäymisen taso paranee sellaiseksi, että niiden ei tee mieli nyppiä poissa ollessasi.

Kysyt myös, miksi Vincent lentää sinun luoksesi, eikä viihdy pitempiä aikoja muiden perheenjäsenten tai vierailijoiden kanssa. Luulen, että tämä on ikään liittyvä käyttäytymiskysymys. Vaikka nuori, 11-kuukautinen papukaija hakeutuu sellaista ihmistä kohti, jota kohtaan linnulla on hyvä vanhemmuussuhde, tässä saattaa olla kysymys pelkästään positiivisesta palautteesta. Voi olla, että lintu rinnastaa takaisin luoksesi lentämisen eniten positiivisen palautteen saamiseen verrattuna muihin ihmisiin. On myös mahdollista, että Vincentin vuorovaikutus sinuun on hänelle palkitsevinta. Vincent on oppinut pitämään sinua henkilönä, jonka käyttäytyminen on eniten ennustettavissa ja joka antaa positiivista palautetta säännöllisemmin kuin muut. Voitkin yrittää opastaa myös muita tämäntyppiseen säännöllisyyteen.

Jo, höyhenten nyppimisestä tervehtyminen on jatkuva prosessi, johon vaikuttavat kanssakäymisen sekä käyttäytymisen ja ympäristön suhteen seuranta kokonaisvaltainen omistautuminen vaihtoehtojen tarjoamiseksi höyhenten pureskelulle. Jos ongelma jatkuu, suosittelen ammattiavun hankkimista; kotikäyntejä tekevä ekspertti tai eläinlääkäri voisi auttaa elinympäristöön liittyvien ongelmatekijöiden poistamisessa.

Terveiset Australiasta,
Jim McKendry

Kuvatekstit:

Afrikan harmaapapukaijat ovat erittäin herkkiä nyppimään sulkiaan virikkeettömässä ympäristössä.

Ruoantarjoilulelut voivat vähentää tylsistymistä ja nyppimistaipumusta.

Luonnonmukaisen laiduntamiskasviston, kuten Allocasuarina-käpyjen tarjoamat virikkeet vievät huomion sulkien mutustelulta, kuten tämän kekälekkadun kanssa on käynyt.

Vaikka monikaan ei pysty tarjoamaan aitoa laiduntamiskasvistoa, voit silti luoda keinotekoisen ympäristön, josta lintu saa runsaasti virikkeitä.

Sosiaalinen yhteensopivuus on tärkeä tekijä sulkien nyppimisen vähentämisessä. Vain toinen näistä aroista on sulannyppijä, osaatko sanoa, kumpi?

Luovaa suojelutoimintaa

Paikallistaide savikiven suojelun tukena

World Parrot Trust esittelee Arpillerat yhteistyössä Peru Verden kanssa. Arpillerat ovat kangastaideteoksia, joiden avulla tuetaan erästä Perun Amazonin villedimmillä alueilla asuvaa yhteisöä, joka puolestaan suojelee savikiviä - tämä järjestely hyödyttää sekä papukaijoja että ihmisiä.

Taide korvaa ekoturismia

Vuodesta 1995 lähtien Peru Verde, perulainen luonnonsuojeluryhmä, on kehittänyt ekoturismia arojen savikiviesiintymien läheisyydessä. Pienessä perulaisessa Sepahuan kaupungissa Ururumba-joen varrella metsä on lähes luonnontilassa. Lähistöllä on myös paljon arojen savikiveä, jota käyttää vilkkaimpina aikoina (elokuusta lokakuuhun) yli 1000 papukaijaa ja yli 300 araa. Ekoturismikokeilun aikana Peru Verde havaitsi, että alue oli liian kaukainen ollakseen kannattava. He halusivat suojella savikiviesiintymiä, mutta ilman turismia heidän piti keksiä jokin muu keino. Niinpä väestö rupesi valmistamaan Arpilleroja.

Arpillerat ovat seinille ripustettavia kangaskollaasimattoja, jollaisia alun perin valmistivat 70- ja 80-lukujen chileläiset poliittiset naisvangit. Nämä käsityöt olivat vankien terapeuttinen keino käsitellä ahdinkoan. Nykyään Arpilleroja valmistetaan useissa pääkaupunki Liman esikaupunkialueen köyhissä hökkelikyylissä. Useimmat kangastyöt käsittelevät Andien maisemia, mutta Peru Verden teoksissa kuvataan Sepahuan metsäalueiden elämää.

Kannattavia suojeluarvoja

Peru Verde esitteli paikallisille uuden taidemuodon ja harjoitti naisväestöä suunnittelu- ja tuotantoasioissa. Nykyään Arpilleroja valmistaa Sepahuassa yli 100 käsityöläistä. Peru Verden avustuksella on rakennettu verstaas, jossa naiset voivat harjoitella käsitöiden tekemistä. Osa Arpilleroista saatavista tuloista käytetään palkanmaksuun, mutta rahalla on myös palkattu 2 vartijaa, jotka auttavat Pucanin ja Sepahuan alueiden savikiviesiintymien suojelemisessa. Mikäli suojelutoimet lopetetaan, lopettaa Peru Verde myös kangastuotteiden oston. Järjestely on saanut paikallisväestön tajuamaan savikiven tärkeyden aroille, jotka puolestaan saattavat tuoda alueelle uutta ekoturismia ja sitä kautta lisätuloja.

Koristeellinen ja luova kangasveistos

Arpillerat eivät ole mitään räsymattoja. Käsitöiden tekeminen on vaatinut valtavasti taitoa - jokainen on tehnyt osansa kun kangaspaloista, langoista ja luonnosta on koostettu näitä upeita luomuksia. Teosten suojeleminen puoli tekee niistä vieläkin arvokkaampia kaikille meille papukaijoiden ystäville ympäri maailman.

Sinäkin voit auttaa

Aikaisemmin Peru Verde on myynyt Arpilleroja etupäässä alueen matkailijoille, mutta nyt näitä koristeellisia käsitöitä on mahdollista saada World Parrot Trustin kautta myös Perun ulkopuolelta. Jokainen ommeltu työ on ainutlaatuinen sisältäen sanoman luojaltaan. Hinta on £50.00 (\$100.00 USD, noin 70 €) kappaleelta, Arpilleroja on saatavana koossa 50 cm x 47 cm ja ne käsittelevät kolmea kyläelämän teemaa:

"Sadonkorjuu" (La Cosecha)

Machiguengat, Yine Yamet ja Ashaninkat kuvattuna työskentelemässä maataloillaan korjaten hedelmä- ja juurekassatoa. Maniokki on sademetsän perusuokaa, mutta intiaanit kasvattavat myös banaaneja, ananaksia, pähkinöitä, aguaje-palmun hedelmiä ja sitrushedelmiä.

"Kutominen" (El Tojido)

Puuvillan sadonkorjuuta joenrannoilla, kehruuta, värjäystä ja kudontaa. Yine Yame -intiaanit maalaavat mustia ja punaisia kuvioita naisten vaatteisiin. Machiguenga-intiaanit värjäävät lankansa maaväreillä. Kuvailtuna on myös kylien laitamailla puissa ja maatilojen läheisyydessä viihtyvää eläimistöä.

"Sademetsä" (Selva)

Teoksessa on kuvattuna Sepahuan sademetsän eläimiä, kuten paikallisten omistamalla savikiviesiintymällä viihtyviä aroja. Muita mukanaolevia eläimiä ovat tukaanit, papukaijat, peurat, tapiirit, perhoset, apinat ja kalat.

Lisätietoja tilaamisesta: www.parrots.org/arpilleras , tai puhelimitse (englanniksi) +44 (0)1736 751026 tai sähköpostitse: admin@worldparrottrust.org .

Kuvateksti

Esimerkkejä monimutkaisista yksityiskohdista kustakin työstä.